

ДИЙН КУНЦ СЪСЕДЪТ

Превод от английски: Венцислав Венков, 2017

chitanka.info

Казвам се Малкъм Померанц и съм брадвар, но не от онези, дето ги показват по телевизията на риалити шоутата за дървосекачите. На мен такава брадва ако ми връчат, за нула време или ще си отсека и двата крака, или ще ме затисне падащо дърво. По рождение съм ужасно непохватен. И ако досега съм се разминал с нелепата смърт, то е благодарение на музикантската ми професия, която не изисква да се занимавам с верижни триони по несигурни планински терени. На музикантски сленг викаме „брадва“ на инструмента си, а моят е саксофонът. На сакс свиря от седемгодишна възраст, когато бях само малко по-висок от инструмента.

Вече съм на петдесет и девет, с две години по-голям от Джоуна — най-добрият ми приятел от половин век насам. За разлика от него, аз съм висок. Освен това съм бял, а той е чернокож. Когато се запознахме през лятото на 1967 година, Джоуна беше на десет и свиреше на пианото със страхотна бързина и изисканост, а аз бях на дванайсет и тромав като Лърч — иконома в телевизионния сериал „Семейство Адамс“, който беше голям хит предишната година. Първия път, когато го чух да свири, се беше развихрил по клавишите с „I’m Gonna Be a Wheel Someday“ на Фатс Домино. В живота и на двамата ни 1967-а се оказа... незабравима.

По мое настояване наскоро Джоуна разказа пред магнетофона своето житие-битие — или поне най-странната и бурна част от него — от което се получи книгата „Градът“. За моя живот е безсмислено да ви разправам, тъй като единствените заслужаващи внимание епизоди са онези, които прекарахме съвместно с Джоуна, а той вече ви ги описа. Имам желанието обаче да ви запозная с друго мое изживяване — странна поредица от събития, които ме споходиха няколко седмици преди двамата да се запознаем. По подобие на неговата далеч по-увлекателна история, и моята внушава, че светът е много по-загадъчен, отколкото ни се струва през повечето време, през което се влачим от

закуска до лягане, извършвайки изпълнените със сигурност обичайни ежедневни действия.

В онези дни сестра ми Амалия беше на седемнайсет — с пет години по-голяма от мен, макар че бяхме не по-малко близки по душа от двама близнаци. Не че си приличахме по външност: тя имаше руси, вързани на конска опашка коси, беше гъвкава и грациозна и толкова жизнерадостна, че и на слънце, и на сянка излъчваше сияние, което — кълна ви се — не беше изцяло плод на въображението на нейния обожаващ я брат. А аз, дванайсетгодишният дългуч, имах толкова голяма адамова ябълка, че човек можеше да си помисли, че в гърлото ми е заседнала златна превъзходна, която съм погълнал, без да сдъвча. При цялата липса на разнообразен гардероб, Амалия винаги се обличаше подходящо за конкретния случай и имаше вид на манекенка от каталога на „Сиърс“. А пък аз, в старанието ми да прикрия облите си рамене и непропорционално дългите си ръце, заради които мязах на орангутан, се обличах като възрастните мъже; пълната ми липса на усет към модата обаче само подсилваше впечатлението колко съм дългунест: черни патъци, но с бели чорапи, пристегнат на пет-шест сантиметра северно от пъпа ми панталон с ръбове и закопчана плътно догоре бяла риза с къс ръкав и широка яка.

На моите дванайсет години не проявявах особен интерес към момичетата. При онова мое издължено бледо лице и очи като на палаш зад дебелите лупи на очилата с черна рамка сигурно съм усещал, че и на зряла възраст красавиците няма да се тълпят около мен. Напълно ме задоволяваха обичта на сестра ми и свиренето на саксофона.

И добре че ме задоволяваха, тъй като животът ни с Амалия у дома никак не съответстваше на телевизионните сериали от типа на „Ози и Хариет“ или „Остави го на Бийвър“. Баща ни беше майстор стругар — бригадир на цял цех стругари, и в повечето време беше ням като скала. Леденият поглед на този студен човек беше напълно достатъчен, за да ти внуши колко не те одобрява и как горещо желае да те сложи на струга си, за да те префасонира в нещо по-свастно. За него цигарите „Честърфийлд“ бяха толкова важни, колкото участието за дълбоко вярващия католик. Въпреки това Амалия твърдеше, че не бил студен, а само наранен от живота и емоционално изолиран. Майка ни гледаше телевизия по двацет и четири часа в денонощието с промеждутъци за одумване на съседите с мисис Яновски и опъваше

нонстоп цигарите „Лъки Страйк“ с такова ожесточение, сякаш съдбата на човечеството зависеше от паленето на следващата от фасата на предишната дори по време на ядене — а тя обикновено се хранеше от поднос пред телевизора в хола. На всичко отгоре се гордееше и с домакинските си способности, които в нейния случай се ограничаваха с това, да прехвърля най-ефективно всичката работа върху нас двамата с Амалия.

Кралят и кралицата в нашия замък от най-долната прослойка на средната класа рядко разговаряха помежду си — толкова рядко, че човек почваше да се съмнява дали не общуват най-вече по методите на телепатията. Но ако приемеше това за истина, нямаше начин да не заключи по поведението им, че ненавиждат всеки свой телепатичен обмен. Амалия беше на мнението, че някога, много отдавна, между родителите ни се е случило нещо много сериозно, от което и двамата са излезли дълбоко наранени и за което са си казали всичко, което е имало да си кажат, но не са простили нито на себе си, нито на другия, така че всякакви следващи разговори помежду им им причинявали силна болка. Тя, Амалия, поначало не беше склонна да мисли най-лошото за някого, докато не се убедеше, че в действителност е непоправим гад.

Сестра ми беше почнала да свири на кларинет от осемгодишна възраст заради едно хлапе от махалата, което било насилено от родителите си да взема уроци, но по някое време се беше опълчило и най-убедително ги беше заплашило, че ще сложи край на живота си. Подариха ѝ инструмента без пари и тя се захвана с него не за друго, ами защото усещаше как ще лази по нервите на нашите. Надяваше се така да ги изтрови, че да я гонят да свири в тесния ни гараж, който беше отделен от къщата. По този начин нямало да ѝ се налага да ги гледа как упорито отказват да разговарят помежду си. Намираше дори нещо силно положително в това, че в гаража воняло на грес, автомобилни гуми и плесен, а не на „Честърфийлд“ и „Лъки Страйк“. Надеждата ѝ се осъществи до такава степен, че през всичките останали години у дома майка ни и баща ни по-често от всичко друго ни заповядваха: „Бягай в гаража“ — не само за да свирим на кларинета и саксофона, ами и просто да не им пречим на телевизията, пиенето и задължителното им пушене.

Амалия се научи да свири съвсем прилично на кларинета, а аз се оказах гениален саксофонист — хем самоук, хем самоусъвършенстващ се; не мирясах, докато не овладеех някой елемент. Така си и останах: способен на елегантност само при свиренето на сакса.

Пред Амалия се разкриваха перспективи много по-светли от тази, да свири в бъдеще в някой танцов оркестър. Завърши гимназия с пълно отличие и проявяваше значителна дарба да пише. Независимо че баща ни и майка ни не се впечатляваха особено от тези й постижения, покрай отличния й успех и няколкото нейни готини разказа, които бяха наградени на разни конкурси, един от водещите университети й предложи пълна стипендия.

Гордеех се с нея и й желаех безкрайни успехи, тъй като това беше единственият начин тя да се измъкне от канцерогенния дим и мрачното родителско присъствие, заради които домът на семейство Померанц приличаше на къщата на Ъшър у Едгар Алън По малко преди да я засмуче тресавището. В същото време обаче не можех да си представя как аз щях да живея, след като в края на лятото тя заминеше да следва и аз щях да съм единственият член на семейството ни, нежелаещ да вечеря от поднос пред телевизора.

В началото на юни, близо месец преди да чуя как Джоуна Кърк се вихреше на онова парче на Фатс Домино по пианото на дядо си в дома му на отсрещната страна на улицата, в съседната до нас къща се случи нещо необяснимо. Не става дума за сградата на изток спрямо нашата, където майка ми и мисис Яновски редовно обменяха клюки — най-вече измишльотини — за семейния живот на останалите обитатели на квартала ни, а за постройката на запад от нас, която доскоро беше собственост на Рупърт Клокънуол, но беше останала необитаема, след като старецът се гътна от масивен инфаркт само преди месец.

Странните явления започнаха в три след полунощ, когато ме събуди необичаен шум. Седнах в леглото, но имах чувството, че звукът не е дошъл от моята стая. Напротив, стори ми се, че е нахлул отвън, макар да допусках и друго — да е бил последният шум в сън, който е бил толкова страшен, че ме е събудил. В конкретния случай ставаше дума за стържение на стомана о стомана, какъвто се чува, когато вадите сабя от дългата й метална ножница.

Градът поначало никога не притихва докрай, дори в по-старите жилищни квартали като нашия, отдалечени от многоетажните сгради и глъча на „Мидтаун“, така че човек се научава още преди да е навършил дванайсет да отделя подсъзнателно най-обичайните тракащи, дрънчащи и тряскащи звуци, за да може да спи спокойно нощем. Сегашният шум ме събуди именно защото беше непривичен. Отметнах горния чаршаф и станах от леглото.

Преди лягане бях вдигнал долната част на прозореца с надеждата да усетя полъх на свеж въздух, но нощта продължаваше да е топла и душна. Приведох се към перваза, но металната противокомарна мрежа изведнъж завибрира от същия звук, все едно някой прокарваше по нея върха на кама, и аз отскочих уплашено.

Позволих си пак да навра лице в мрежата чак когато стърженето се потрети, макар и по-тихо в сравнение с предишния път, и аз осъзнах, че причинителят му не е на сантиметри от лицето ми, а в съседната къща. Между нея и нашата се издигаше буйно разлистил се стар чинар, който, вероятно лишен на младини от достатъчно слънце или поразен от някаква болест по дърветата, се беше сдобил с пресукана, измъчена структура, която ми позволяваше да виждам поне част от дома на Клокънуол. През кривите клони зърнах сиянието на лампа зад прозорец на долния етаж.

Братът на Рупърт Клокънуол — единственият преживял го родственик, живееше на половин континент от града ни. Къщата не подлежеше на продан до уточняването на имотното състояние на покойника, така че от датата на смъртта му до сега жива душа не се беше мяркала в нея. Притежавайки обаче нормалното за дванайсетгодишно дете въображение, аз, естествено, бях склонен да си съчинявам какви ли не драми и сега съответно се зачудих дали в къщата не се е намъкнал с взлом крадец.

След малко се появи светлина и в друг прозорец на приземния етаж, последвана от трета, само че на горния етаж. И покрай тюлените завеси се прокрадна нечий тъмен силует. Знам, че всяка движеща се сянка се изкривява под влияние на светлината и на повърхностите, по които минава, затова точно тази ми се видя изключително необичайна, понеже ми напомни за гъвковите пластинчати крила на мантата (морския дявол), която плува под водата с грациозността на птица в полет.

Обзет тотално от мисълта, че някой тършува с престъпни помисли из Клокънуоловата къща, останах още известно време на прозореца. Дишах топлия нощен въздух и се надявах да зърна, ако не друго, то поне отново онази гъвкава призрачна сянка. Но и момчешката ми жажда за загадки и приключения се изпари по някое време, след като не беше възнаградена нито с фантагористичен силует, нито с нови терзаещи въображението звуци. Пък си и рекох, че никой крадец не би афиширал присъствието си с масовото палене на лампите в сградата.

Легнах си и скоро след това съм заспал. Помня, че по някое време ми се беше присънил лош сън, в който бях изпаднал в отчаяно положение, но когато се облячих в 4:00 след полунощ, в паметта ми не беше останала нито една подробност. По-скоро в будно, отколкото в заспало състояние се отправих отново към прозореца, но не за да наблюдавам съседната къща, където още светеха лампи, а да спусна долното крило на прозореца. За всеки случай го и заключих, независимо от нощната жегата и нуждата ми от свеж въздух. Не се сещам по каква точно причина сложих райбера, само знам, че нещо отвътре ми диктуваше да го сторя моментално.

Последният час от душната лятна нощ прекарах в полусън, говорейки тихо на глас като измъчван от треската болен от малария.

2

Старият поначало предпочиташе да закуси със сандвич, най-вече бекон и пържени яйца върху препечена филия, намазана обилно с масло. Ако времето навън беше лошо, поглътваше храната изправен до кухненската мивка, зяпнал към задното дворче, мълчалив и отнесен, та човек можеше да си помисли, че разсъждава върху фундаментални философски въпроси. Или че замисля нечие убийство. Чашата с кафето го чакаше наблизко, върху дъската за рязане. С дясната си ръка държеше сандвича, с лявата — цигарата, и ги редуваше. Колкото пъти ми се случеше да го гледам, все се надявах някой ден да отхапе погрешка от цигарата или поне да засмуче сандвича, но така и не доживях да видя подобна сцена.

На сутринта след чуждото присъствие в къщата на Клокънуол обаче той реши да закуси на задната веранда. После слезе по стълбите и замина на работа, а аз прибрах празната чаша от кафето и пепелника, които беше успял да закрепил върху плоската ръкохватка на парапета. Докато ги миех на мивката, Амалия поднесе закуска на майка ни във всекидневната, където водещата на сутрешното предаване интервюираще някаква кинозвезда и двете се съревноваваха коя ще се смее по-фалшиво. Майка ни си беше поръчала пържени картофи, омлет със сирене и чаша консервиран смесен плодов сок. Те със стария рядко ядяха заедно и никога едно и също.

Амалия се върна в кухнята и каза:

— Имам чувството, че някой се нанесе нощес отсреща. Спях на отворен прозорец и по някое време се събудих от нечий глас, после видях, че навсякъде по стаите светеше.

И нейната стая като моята гледаше натам.

— Никого не чух — рекох. — Светлините и аз ги видях и забелязах да се движи някой, но само като сянка. Не забравяй обаче, че все още пред къщата няма табела от агенция за недвижими имоти, че е за продан.

— Може пък да са решили да я дадат под наем, а не да я продават.

— Но не е нормално да се нанасят в 3:00 сутринта. Сам човек ли беше, или цяло семейство, как мислиш?

— Никого не видях.

— А гласът?

— Нищо чудно да ми се е присънил. И не видях никого под прозореца ми. Стори ми се, че някакъв мъжки глас извика точно под него, но сигурно съм сънувала и от това съм се събудила, понеже, като отидох до прозореца и надникнах, долу нямаше никого.

Сложих подложките и приборите върху малката маса. Успях да прегоря първите две филии на тостера, а през това време Амалия изпържи резени шунка с бъркани яйца, за да закусим и ние.

— Какво точно извика онзи... под прозореца ти? — попитах.

— Викна ме два пъти. По име. Но все си мисля, че ми се беше присънил.

— А сънят ти за какво беше?

— Не си спомням.

— Поне нещичко?

— Абсолютно нищо.

Нейните яйца с шунката и препечената ѝ филия се бяха събрали в една чиния. На мен обаче ми ги раздели в три чинийки, както ги предпочитам. Обрязал бях корите на филията ми, за да ги изям отделно. Още оттогава спазвах някакви мои незначителни ритуали, с които се стремях да наложам поне известен ред в царящия според мен пълен безпорядък около нас.

Тъкмо започнахме да се храним и пералнята в съседното мокро помещение изписука, че е приключила с центрофугирането.

Надигнах се да извадя прането и да го сложа в сушилната машина, но Амалия ме спря:

— Остави го за после, Малкъм.

Седнах пак на стола си и казах:

— Преди да заминеш да следваш, ще трябва да ме научиш да гладя.

Кълна се, че зелените ѝ очи заблещукаха, както става винаги когато нещо я трогне или развесели.

— Милият ми той. Да ти дам да боравиш с ютия, ще е все едно да ти навра в ръцете верижен трион.

— Изобщо не разчитай старият сам да се глади. А тя ще глади само ако може да го прави седнала и в същото време да гледа тъпите си телевизионни игри.

— Че нали тя гладеше, преди да порасна достатъчно. Сигурна съм, че още го може.

— Може и да може, но много добре знаеш, че няма да го направи. И ще ходя целият омачкан.

Макар да бях само на дванайсет, още оттогава отдавах значение на външния си вид, понеже имах стойката на зубрач.

— Малкъм, забранявам ти да се докосваш до ютията след заминаването ми.

— Хубаво де. Ще видим. Нищо не обещавам.

Тя подъвка мълчаливо известно време, после каза:

— Никак не ми харесва тая работа — да следвам толкова далеч от дома.

— Моля? Я не говори глупости. Нали точно за там ти дават стипендия хората?

— Нищо не ми пречи да получа стипендия и от някой местен университет. Тогава ще мога да живея у дома, а не в общежитие.

— Да, ама точно този университет предлага специална програма за писатели. И теб затова именно там те приеха. След време ще станеш прочута писателка.

— С нищо няма да се прочуя, ако те зарежа тук сам-самичък при тях, за което после цял живот ще съжалявам.

По-готина сестра от нея нямаше на този свят — с чувство за хумор, умна и красива, с перспективата да се прослави някой ден. А това, че я врънках да ме научи да гладя, беше проява на жив егоизъм от моя страна. Истината е, че хем исках тя да следва, защото точно това ѝ трябваше, хем не ми се щеше да замине.

— Не съм сакат в пръстите, ако това имаш предвид. Щом мога така хубаво да свиря на саксофон, значи, и дрехите ще мога да гладя, без да подпаля къщата.

— Може. Но писател не се става с учене, а с къртовски труд.

— Ако не се възползваш от тази стипендия, да знаеш, че ще си пръсна черепа.

— Не се излагай, братчето ми.

— Гарантирам ти го. И защо не? Как искаш да живея, след като ще знам, че съм ти съсипал живота.

— Ти никога няма да съсипеш живота ми, Малкъм, след като си най-важното и най-прекрасното нещо в него.

Тя никога не лъжеше. Нито манипулираше хората. Ако беше инаква, а не такава, каквато беше, щях най-спокойно да я погледна в очите и да ѝ заявя, че ще си направя харакири, при все че на нея ѝ беше съвсем ясно, че това никога няма да стане. Затова вперих поглед в изрязаните корички на филията ми и почнах да ги късам на парченца.

— Длъжна си да приемеш тази стипендия. Нямах друг избор. Това е най-хубавото нещо, което ни се е случило през живота.

Чух я как остави вилицата си. И след известна пауза каза:

— И аз те обичам, Малкъм.

Поради някаква съвсем друга причина повече не можах да я погледна в очите. Нито да проговоря.

Разчистихме масата, тя изми чиниите, аз ги подсуших и накрая тя предложи:

— Дай да направим курабии от овесени ядки.

— С парченца шоколад и орехи ли?

— За мама и татко ще сложим специално ситно накълцана аншоа и лимски фасул. Да видиш какви физиономии ще направят само като ги опитат. Но останалите ще са с парченца шоколад и орехи. Ще занесем една чиния на новите съседни да се запознаем.

И изреди скоростно нещата, които ще ѝ трябват: форми за печене, купи за забъркване на тестото, шпатула, две супени лъжици, мензура... Понеже подозирах, че ме подлага на първия от няколко изпита, за да реши дали наистина може да ми се повери парна ютия, направих си труда да запомня целия списък, извадих всички необходими прибори и ги донесох, без да изтърва нито един.

По някое време ароматът на печаци се курабии стигна и до всекидневната и майка ни се принуди да изостави временно телевизора си, за да надникне в кухнята и да подметне:

— Пак ли си се омърляла до ушите?

— Ни най-малко — отвърна ѝ Амалия.

— Като те гледам, май си успяла напълно.

— Е, то няма как без хич да минем. Но после ще почистим.

— Има други видове домакинска работа, които трябва първо да се свършат — настоя майка ни.

— Свършила съм я предварително — увери я Амалия. — Нали вече не съм на училище.

Майка ни остана да стои в рамката на вратата — видение по розов пенъоар и несресани коси, с леко недоумяващ вид, сякаш онова, което вършехме, я озадачаваше не по-малко от някой сложен вуду ритуал. Накрая обяви:

— Моите да са с бадеми, а не с орехи.

— Няма проблем — отвърна ѝ Амалия. — И такива ще направим.

— А баща ви ги обича с орехи, но без парченца шоколад.

— И такива ще има. Отделна партида — обеща Амалия.

— Ти какво успя да изпуснеш и да счупиш досега? — обърна се към мен майка ми.

— Нищо. Справих се безупречно.

— Много държа на тази стъклена мензура. Такива вече не се продават.

— Специално ще внимавам — обещах.

— Гледай да не я потрошиш — нареди ми тя, все едно не ме беше чула, и се върна пред телевизора във всекидневната.

Изпечохме с Амалия курабиите. Почистихме. Нищо не счупих. А след това отидохме да се запознаем с новите ни съседи.

3

Още с качването по стълбите към верандата забелязахме, че предната врата е открената. Слънцето все още беше леко на изток, парещите му лъчи падаха под ъгъл под стряхата и очертаваха ярък ромб върху дъсчения под. Спряхме се точно върху това осветено петно от боядисаното в сиво дюшеме, все едно стояхме върху вградена в пода на сцената врата. Амалия държеше чинията с курабии, а аз натиснах копчето на звънеца. И понеже никой не се появи, звъннах повторно.

След третото позвъняване ни стана ясно, че вътре няма хора, и Амалия каза:

— Значи, нощес може да е влизал крадец. Нищо че беше светнал всички лампи. Само крадец може да остави вратата отворена подире си.

Десетсантиметровият процеп между вратата и рамката ми позволяваше да видя малкото, потънало в полумрак преддверие, а зад него — по-тъмната всекидневна.

— Тогава защо същият този крадец си е направил труда да угаси лампите? Може на някого вътре да му е прилошало и да има нужда от помощ.

— Не може току-така да нахлуем в чужд дом, Малкъм.

— Ти какво предлагаш тогава?

Тя почти навря глава през вратата и се провикна:

— Ало! Има ли някой въкъщи?

Само баща ни можеше да отговори с подобно пълно мълчание, докато стоеше сутрин на задната веранда и предъвкваше своя сандвич.

Амалия се провикна повторно и понеже пак никой не се обади, бутна вратата, за да видим по-добре какво има в тясното преддверие и всекидневната, където обзавеждането имаше вид на непроменено от времето на мистър Клокънуол. През целия месец след смъртта му никой не беше идвал да се разпорежи с вещите му.

Амалия извика трети път, още по-силно.

— Дали да не се върнем у дома и да се обадим в полицията, че е имало обир? — предложих.

— Представи си само, ако пък е нямало обир, те какъв скандал ще ни вдигнат за това, че сме се обадили?

Под „те“ изобщо нямаше предвид полицаите. Майка ми и без това само си търсеше поводи да ни вдига скандали. Заръфаше ли те — край нямаше и по някое време почваше да ти се струва, че ще те оглозга до кокал. А пък баща ни, понеже не можеше да трае гласа й, когато станеше нападателна, се разкрещяваше на нас двамата с Амалия, сякаш ние бяхме причината за данданията: „Абе, няма ли да ме оставите най-послед на мира да погледам телевизия, че да забравя лайнияния ден в завода, окей? И това ли не мога да искам от вас двамата, а?“.

— Не може току-така да нахлуем в чужд дом — цитирах думите й отпреди малко.

— Така е — съгласи се тя и прекрачи прага с чинията с курабии в ръка. — Но я си спомни как мистър Клокънуол го откриха цял ден след като беше починал. Представи си, че някой има нужда от помощ.

Нямах, разбира се, друг избор, освен да я последвам. Тази светица — сестра ми, бих последвал и през дверите към преизподнята; а в сравнение с нея съседската къща не изглеждаше толкова заплашителна.

Закачените по прозорците чаршафи пропускаха само слабо светлината, поради което всекидневната беше изпълнена със сенки — притихнала церемониална зала, в която като нищо можеше да има и изложен за поклонение труп в ковчег.

Амалия щракна стенен ключ и светна лампата до някакъв фотьойл.

А масичката, върху която стоеше лампата, бе покрита с тънък слой прах. Чифт очила лежах до книга с тънки корици, която мистър Клокънуол вероятно се е канел да чете, преди денят му да беше станал възможно най-неблагоприятният за него. Никакви признаци за извършен обир не се виждаха.

— Ние сме от съседната къща — провикна се Амалия. — Дойдохме, колкото да се запознаем. — Изчака да чуе някакъв отговор. — Ало? Да нямате някакъв проблем?

От кухнята се долавяше бръмченето на хладилник. Върху масата лежаха чиниите от закуска; размазаният по едната остатък от жълтък се беше втвърдил и потъмнял. Гетинаксовата повърхност беше осеяна с трохи от препечен хляб. Точно тук инфарктът явно е застигнал мистър Клокънуол, най-вероятно при ставането му, след като се бил нахранил, а никой не е рачил да почисти, след като откарали трупа с линейката на съдебния лекар.

— Ужасно е да живееш сам — отбеляза Амалия.

Тъгата в гласа ѝ ми се стори непревзета, въпреки че приживе Клокънуол не беше проявявал склонност да общува със съседите си, нито да търси облекчение за самотата си, ако изобщо е изпитвал такава. Иначе беше учтив човек и ако случайно се засечахме, докато и той си беше на двора, с готовност разменяше по някоя и друга приказка през оградата. Така че хората не го смятаха за надут или студен характер, а по-скоро му приписваха свитост, а понякога и меланхолия. Някои дори подозираха, че е изживял някога трагедия, с която така и не бил успял да се примири, затова се чувствал добре само в компанията на своята скръб.

Амалия беше възмутена от обстановката.

— Трябвало е да почистят и да изпразнят хладилника, преди продуктите в него да се развалят. Не е... никак хубаво така да се оставят нещата.

— Изглежда, всички са се отнесли с пълно безразличие — свих рамене.

Сестра ми, която не допускаше да проявява равнодушие към никого — дотам, че винаги намираше оправдания и за най-гадното държане на родителите ни — този път си замълча.

— Само не ми казвай, че се каниш да разчистваш всичко това — изпъсках.

Тя понечи да ми отвърне, но внезапно се вцепени от изненада и попита:

— Кой? Какво?

— Какво значи „Кой? Какво?“? — озадачих се.

— Ама ти не чу ли? — намръщи се тя.

— Не. Какво трябва да съм чул?

— Онова, което той каза: „Мелинда. Сладка Мелинда“.

— Кой „той“?

— Стори ми се като гласа на мистър Клокънуол.

Преди да порасна, а сестра ми да стане безупречна, тя много обичаше да ми изкарва ангелите с разни приказки от рода на: „Татко изобщо не ме усещаше, че съм там, и взе, че си свали физиономията, и се оказа, че под нея има гущерско лице!“. Или при друг случай: „Боже мой, видях я мама да яде живи паяци!“. И толкова убедително ми ги разправяше, че ми потрябва цяла година да престана да обръщам внимание на глупостите ѝ, плюс втора година, през която само се преструвах, че ѝ вярвам, защото беше страхотно смешна. После обаче тя започна да се интересува от момчета и вече не ѝ беше интересно да ме плаши; а пък аз на нито една от ужасиите ѝ не съм се стряскал толкова, колкото от двамата от идиотите, с които излизаше. Добре че дори и в ония дни акълът ѝ стигаше да не се среща повече от два пъти с поредния маниакален психопат.

— Не забравяй, че мистър Клокънуол почина и го погребяха — подсетих я.

— Не съм забравила, че почина и го погребяха. — Хванала чинията с лявата си ръка, с дясната тя потърка тила си, сякаш кожата ѝ там беше настръхнала. — Поне в това, че умря, съм сигурна.

— Сестро моя, вече не съм деветгодишен.

— Какво искаш да кажеш?

— Поумнях и проумях, че мама паяците ги яде само ако са умрели.

— Не си правя майтап, Малкъм — каза тя и пак се извърна изненадана, все едно до ушите ѝ идваше глас, който аз не успявах да чуя.

— Сега пък какво?

— Той го повтори. Пак каза: „Сладка Мелинда“.

Тя тръгна изведнъж напред, сякаш си беше наумила да открие кой говори: палеше лампите във всяко следващо помещение, а аз вървах подире ѝ и на излизане ги гасях. Така обходихме целия партер. А когато се върнахме пак в предната част на къщата, погледът на Амалия проследи стъпалата до потъналия в полумрак горен етаж.

По някое време се вцепени за няколко секунди, стисна юмруци и направи отвратена физиономия, при което я попитах сега пък какво има, а тя отговори:

— Отвратителен тип. Мръсник. Гадняр.

Подозирах, че си измисля, но бях полуготов и да ѝ повярвам.

— Защо? Какво ти каза?

— Не желая да го повтарям — отрязва тя и излезе забързана навън през предната врата.

Останах за малко в подножието на стълбището, загледан в горния му край, и не можех да преценя тя будалкаше ли ме, или ми говореше сериозно. В този миг чух нечий тежки стъпки по горния коридор, последвани от поскърцвания на стъпалата, сякаш някой слизаше по тях. Изскърца и площадката между двата етажа, че дори и изпука, все едно стара дъска се беше разцепила под нечий непоносима тежест. Сенките по стълбището обаче не бяха достатъчно тъмни, че да скрият човешка фигура. Несъмнено, ако някой изобщо слизаше към мен, беше толкова неуловим, колкото Клод Рейнс в оня стар филм „Невидимият човек“.

Знам обаче, че в присъствието на невидими човеци или нещо еквивалентно на тях на добрите хора им се случват лоши работи. Затова бързо излязох и затворих зад себе си входната врата, успях да настигна Амалия още докато слизаше от верандата и тръгнахме заедно по пътеката към тротоара.

— Ама какво стана? — попитах я, докато излизахме през портичката.

— В момента не желая да говоря за това.

— А кога ще пожелаеш?

— Ще ти се обадя — обеща ми тя и свърна към нашата си къща.

— Е, май ще се наложи сами да си ядем курабиите — рекох.

— Така излиза. Тя не ги ще да са с орехи.

— Мда. А пък той не ги обича с парченца шоколад. Доколкото разбирам, новият ни съсед пък съвсем не проявява интерес към курабиите.

— Никакъв нов съсед няма — заяви Амалия, докато вървахме с бързи крачки към нашата порта под клоните на пресукания стар чинар.

— Но все пак има нещо — рекох и погледнах изкосо над оградата Клокънуоловата къща.

Седях си до прозореца на стаята ми, наблюдавах съседната къща през процепа на спуснатите завеси и се мъчех да се сетя какво всъщност знаех за Рупърт Клокънуол. Преподавал беше английски в продължение на четиресет години в прогимназията „Джефърсън“. Предстоеше му да се пенсионира на шейсет и две, но почина месец преди края на учебната година.

По време на кариерата му градските власти го бяха награждавали двукратно със званието „Учител на годината“. Беше стар ерген. Някои го мислеха за гей, но никой не го беше виждал в компанията на хора с такава ориентация. В ония години народът беше достатъчно прост да си мисли, че всички гейове се познават или по женствената им походка, или по неумението им да произнасят „с“, или и по двете, и по това, че имали меки китки, без кости. У мистър Клокънуол обаче не се наблюдаваше нито един от тези белези. Не пътуваше до никъде през ваканциите. Разправяше, че при пътуване му прилошавало и че поначало бил домошар. Неизменно отклоняваше с купища извинения всякакви покани да отиде на гости у съседите, а за благодарност, че са се сетили за него, им изпращаше букети. Никой не го беше чул да казва дори една лоша дума по нечий адрес. Имаше благ и мелодичен глас. И топла усмивка. Обичаше да чопли по двора и отглеждаше фантастични рози. У тях си ходеше по „Хъш Пъпис“, бежово-сив спортен панталон и карирани ризи с дълъг ръкав, а когато позахладнееше, си обличаше и жилетка. Веднъж беше намерил пострадало птиче, отгледа го, докато оздравя, и го пусна на свобода. Редовно купуваше десет до дванайсет кутии от курабиите на скаутките, които те продаваха за набиране на средства. А когато местният им отряд се захванеше да продава абонаменти за списания, той и за тях се абонираше масово; дори когато изпонаплетоха кухненски ръкохватки за горещи съдове, той и от тях купи цяла дузина. Поначало изпитваше известна слабост към скаутките. Нямаше домашни любимци: бил алергичен към котките, а кучетата го плашели. На ръст беше към метър и седемдесет и пет и

тежеше към седемдесет кила. Бледосини очи. Светлоруса, започнала да побелява коса. И физиономия, която се запомняше точно толкова лесно, колкото празен лист хартия.

Изобщо Рупърт Клокънуол ми се струваше прекалено безличен, за да се върне от гроба и да плаши хората. Затова, колкото повече размишлявах върху последния случай в онази къща, толкова повече се убеждавах, че съм се заблудил. Прекарах цял час зад пердето, без да видя нищо интересно, след което слязох да помогна на Амалия с къщната работа.

Мина още половин час, през който оправихме леглата на родителите ни в стаята им, изчистихме я с прахосмукачката и избърсахме прахта, и чак тогава я попитах готова ли е да говори за станалото. Тя обаче ми каза: „Не“.

След нови четиресет минути, след като бяхме измили и подредили посудата и вече белехме моркови и картофи за вечерята, пак я попитах, а тя отговори:

— Нищо не е станало.

— Е, все нещо стана. Нали и аз бях с теб?

Съсредоточена до безкрайност в картофа, който белеше, Аманда каза:

— Нещо е станало само ако един от нас или и двамата настояваме, че се е случило. Но ако и двамата решим, че нищо не е станало, значи нищо няма да е станало. Нали си чул лафа за падналото в гората дърво? Щом никой не го бил видял, значи не било паднало? Добре, добре, знам, че гласи другояче: „Ако едно дърво падне в гората и никой не го чуе, то има ли в действителност шум?“. Но моята версия е логическо заключение от същото. Необоримо в своята логика. След като в Клокънуоловата къща не е паднало дърво, значи нито сме чули, нито сме видели каквото и да било. Ти си само на дванайсет, поради което може да не оценяваш логиката, но като поучиш няколко години математика, че и логика, ще ти се изясни. Но не желая да говоря на тази тема.

— След като нищо не е станало, за какво не желаяш да говориш?

— Именно — каза тя.

— Да не те е шубе от нещо?

— Няма от какво да ме е шубе. Нищо не е станало.

— Е, поне разговаряме по темата — подметнах.

Тя ме замери с дълга картофена обелка, която се залепи на лицето ми.

— Домашно насилие спрямо собствения ти брат — отбелязах, а тя допълни:

— Тепърва ще има да патиш.

Същата вечер, след като измихме и подсушихме чиниите от вечерята, но преди старият да ми беше казал да вървя в гаража, аз на своя глава се ометох натам със саксофона си, а Амалия остана край масата майка ми да я опушва и да ѝ разяснява как картофеното пюре, което поднесла с печеното пиле, на нищо не приличало, независимо че и двамата ни родители си бяха сипали допълнително.

Преди да почна да свиря, си пуснах музика на няколко от готините бигбендове. В ъгъла на гаража държахме евтин стерео грамофон и разни плочи, включително няколко на 78 оборота от 30-те години, които бяхме купили на старо почти без пари. Бях в настроение да слушам Анди Кърк с оркестъра на „Щастливи облаци“, които през 30-те и началото на 40-те години почти се прославили, но не съвсем. Сега, трийсет години по-късно, бях запален почитател на тенор саксофониста им Док Уилсън и на Тед Донъли — един от най-добрите тромбонисти в суинга на всички времена, но най-силно ме заплеляваше пианистката им Мери Лу Уилямс. Седнах върху дървена каса и до идването на Амалия се оставих на два пъти да ме залее парчето им „Froggy Bottom“, а след него и „Walkin' and Swingin'“.

Заедно изслушахме „Roll 'Em“ — композиция на самата Мери Лу Уилямс и един от върховете в творчеството на бигбендовете в областта на буги-вугито, но и тя не успя да докара вечно бликащата от енергия моя сестра да заподскача, да защрака с пръсти и изобщо да се затрогне. И кларинета си не беше донесла. Явно нямаше да свирим дует.

— Какво има? — попитах я.

А тя пристъпи към единственото прозорче, което гледаше към къщата на покойния ни съсед, и слънцето позлати прекрасното ѝ лице в ранния юнски следобед.

— Веднъж бях изнесла в задния двор сгъваемата масичка за пикници и върху нея изработвах възложеното ни от училище задание по изобразително изкуство. Както се бях улисала, чак след време видях, че от другата страна на оградата в мен е вперил поглед

Клокънуол. И то изключително... интензивен поглед. Поздравих го, но той не ми отвърна, а погледът му беше изпълнен едва ли не с омраза, но и още нещо. Беше топъл ден, аз бях по шорти и потник, но изведнъж придобих усещането, че съм... че съм чисто гола. А неговият вид беше коренно различен от ежедневиия му и най-малко имаше нещо общо с учителя на годината. Облиза устни. По-точно казано, най-демонстративно и бавно ги облиза, вперил в мен нахалния си поглед. Не мога да ти опиша до каква степен нахален и копнеещ. Може и омраза да е била изписана по лицето му — омраза и гняв — но имаше и друго. Не знам дали ме разбираш.

Как да не я разбихах? Всичко беше ясно като бял ден.

— И ти какво направи?

— Събрах си материалите и се прибрах.

— И на никого ли не каза?

— Прекалено неудобно ми беше. Пък и на кого да кажех? Баща ни беше на работа. А като се прибере, знаеш, че не желае никой да стои на пътя му към първата бира. Мама се беше залепила за следобедните телевизионни игри, така че по-скоро щях да пъхна ръката си в крокодилска паст, отколкото да я откъсна от „Това е цената“ с Бил Кълън.

— На мен можеше да ми кажеш.

— Миличкият ми. Та това стана преди четири години. Тогава ти беше само на осем. Не е хубаво осемгодишно дете да бъде натоварвано с информация от този род.

— А пък ти си била само на тринайсет — рекох. — Голям гадняр е бил тоя.

Тя се обърна, а главата ѝ се задържа върху златния слънчев фон на прозорчето.

— След около шест месеца имаше повторение. Бях излязла на алеята зад къщата да изхвърля боклука в кофата. В началото него го нямаше, но като тръгнах да се прибирам, той изведнъж се озова плътно зад мен, на няма и метър. Нищо не казах, той също, но пак си облиза устните по оня начин. И... се хвана с едната ръка за чатала. Успях да се измъкна покрай него. Той изобщо не посегна да ме пипне, а оттогава насетне нищо повече не се случи.

— Мразя го — рекох. — И се радвам, че пукна.

Тя седна върху табуретката с колелца близо до моята дървена каса и впери поглед в ръцете си, които лежаха сплетени в скута ѝ.

— Днес, докато бяхме у тях, аз наистина го чух, Малкъм.

— Добре де. Вярвам ти.

— Честно ти казвам. Първо рече „Сладка Мелинда“. А после, докато бяхме в преддверието и гледахме нагоре по стълбището, той ме извика на моето си име... на моето и добави нещо мръсно.

Вдигна глава и срещна погледа ми. Този път не можеше и дума да става да ме будалка. Не ми идваше на ума какво да ѝ отговоря.

— Не влизай повече в тази къща, Малкъм.

— То остава и пак да отида.

— Пази се от там.

— Разбира се. Ти какво очакваш? Шубе ме е дори да си помисля такова нещо.

— Най-сериозно те предупреждавам. Да не си посмял да стъпиш там.

— Същото важи и за теб обаче.

— Точно така възнамерявам да постъпя — потвърди тя. — Чух много добре какво ми каза и не желая да го чуя повторно.

— Само дето досега не знаех, че вярваш в призраци.

— Досега не. Но вече вярвам. Не ходи там.

Поседяхме известно време, без да разговаряме. Накрая обявих, че ми се слуша нещо, което да успокои страховете ни. Но не сложих на грамофона стара плоча на 78 оборота, а дългосвирещца — сборна тава с най-известните изпълнения на оркестъра на Глен Милър. И двамата обичахме рокендрола, но в сърцата си бяхме почитатели на по-предишната музикална ера.

Амалия изтърпя „In the Mood“, но в паузата преди началото на „Moonlight Serenade“ заяви:

— Това няма да уталожи нервите ми. Отивам да си легна и да почета. Почнала съм един роман. — А като стигна до страничната врата на гаража, се обърна назад и ми нареди: — Прибирай се и ти, преди да се е стъмнило.

— Ха, че аз редовно се застоявам тук, след като се стъмни.

— Днес недей. Както и през следващите няколко вечери.

Май много се беше наплашила. Затова само кимнах: „Окей“.

След като тя се прибра, аз все пак изслушах „Moonlight Serenade“, а след нея и „American Patrol“, в края на която вдигнах вилката и върнах иглата в самото начало на албума.

Когато пак започна „In the Mood“, излязох от гаража и се отправих към алеята. Разполагах с около четиресет минути естествена светлина. Насочих се към задната порта на Клокънуоловия двор.

Не бях от най-храбрите дванайсетгодишни момчета. Знаех си много добре докъде ми стига смелостта и си давах сметка, че в двубой с друго момче много по-вероятно беше да нокаутирам себе си вместо него. А в сблъсък със свръхестественото няхах почти никакви шансове срещу нещо по-страшно от дружелюбното призраче Каспар.

И въпреки всичко за мен беше въпрос на дълг да прекося задния двор на Клокънуол и да се кача на задната веранда, тъй като обичах сестра ми повече, отколкото обичах самия себе си, а на всичко отгоре имах чувството, че тъкмо на мен се е паднала честта да намеря разрешение на необичайната ситуация. Не бях виждал друг път Амалия да проявява дори частица от днешното безпокойство, с което ми беше разправила за похотливия учител. Не познавах друг, който да се мери с нея по безстрашие, решимост и компетентност. Не можех да допусна някой да я унизи със страх, затова толкова се ядосах и потиснах, като я видях да се скрива зад книга в стаята си; поне лично аз реших, че тя точно това прави, но в никакъв случай нямаше да ѝ го натяквам.

Прекоших задната веранда на Клокънуол и установих без грам изненада, че както предната врата по-рано, така и кухненската сега чакаше открехната. Влязох в кухнята, до която слънцето вече почти не стигаше, и смело щракнах лампата. Нямаше смисъл да се крия, докато слухтах из къщата на покойник, чийто дух се е върнал само месец след погребението му; призракът обезателно щеше да знае какво става по всяко време в цялата обитавана от него сграда.

Омазаната със засъхнал жълтък чиния и мръсните прибори си бяха върху масата, която все още беше оръсена с трохи. Клокънуол явно не се беше върнал, за да почисти след себе си.

Щраках лампите и във всяка следваща стая, прекоших къщата чак до предното стълбище, където бях чул да слиза нещо невидимо. Застанах с лице към площадката между двата етажа, но тишината беше бездънна, все едно самата сграда вече не се намираше в града или пък

беше опакована в пространствено-времеви изолиращ мехур, който се носеше в безкрайния Космос.

И чак сега ми дойде на ума да се запитам какво всъщност целя с това свое посещение. Не умеех да прогонвам духове. Семейството ни поначало не стъпваше в черква. Не можеше да се каже, че родителите ми бяха атеисти; тях, чисто и просто, не ги вълнуваха въпросите за Господ и за живота в отвъдното до същата степен, до която изпитвах безразличие към всичко, което не ставаше за ядене, пиене, пушене или зяпане по телевизията, без да изисква прекалено мисъл. И понеже така и не намерих задоволителен отговор на въпроса, който току-що си бях задал, използвах така наречената логика, с която дванайсетгодишният ми мозък разполагаше, за да се самоубедея, че тук ме е довела интуицията ми и че трябва да ѝ се доверя така, както кучето се доверява на обонянieto си.

Но в мига, в който чух бързо думкане, се отдръпнах уплашено от стълбището. Съвзех се чак когато си дадох сметка, че чувах мощните удари на собственото ми сърце. Засрамен и огорчен от себе си, заех храбра стойка, вдигнах чело, залъгах се с невероятната мисъл, че родословното дърво на Померанц се е разлиствало нашироко с цели поколения воители, и поех към горния етаж.

Едно от хубавите неща на дванайсетгодишната възраст е, че човек е склонен да смята, че ще е вечно жив. И това го подтиква, без ни най-малко да се колебае, да предприема неразумни рискове, които понякога се оправдават. Но невинаги.

Качих се горе и започнах да търся и аз не знам какво от врата на врата и от стая на стая, уповавайки се на интуицията ми да ме изведе до някакво разкритие, констатация или средство, с чиято помощ да прогоня духа на Клокънуол там, където му е мястото — ако наистина приемех, че се е върнал от отвъдното с цел да гледа похотливо сестра ми. В спалнята на учителя на годината заварих бюро на мястото, където друг човек би поставил тоалетката си, и усетих как то ме притегля със същата сила, с която магнитът привлича желязна стружка.

И в този миг се случи нещо обезпокояващо. Нямах никакъв спомен да съм сядал или да съм отварял чекмеджетата му, но изведнъж се оказах седнал на стола пред бюрото, а в ръката си държах тетрадка със залепени в нея изрезки от вестници, отнасящи се до момиче, на име Мелинда Лий Хармони. Сладката Мелинда. Три месеца преди да

навърши тринайсет, тази прогимназистка изчезнала на връщане от училище. На някои от материалите имаше и дата — и всичките бяха от 1949-а, тоест отпреди осемнайсет години. Изчетох ги с нарастващ ужас, но не можех да се спра. Имах чувството, че съм загубил контрол върху тялото си. Подпомагана от многобройни граждани доброволци, полицията претърсила цялата територия на училището и съседните квартали, включително и парка „Балфур“, през който момичето обикновено се връщало до дома си. Но от Мелинда нямало и следа. Нито някой се обадил да потърси обещаното възнаграждение. Отвсякъде — от покрусеното ѝ семейство, от енорийския им свещеник и от неколцина нейни учители — се сипели похвали колко добра, възпитана, умна и очарователна девойка била и как пред нея се разкривало светло бъдеще. Сред учителите бил и Рупърт Клокънуол. На вестниците дали три нейни снимки — и трите направени съвсем скоро преди да изчезне. Била е хубава, русокоса и стройна, с дяволита усмивка; и както я гледах, изведнъж се чух да казвам на глас:

— Ама че апетитна палавница!

Не помня и кога съм оставил тетрадката с изрезките, а на нейно място, от друго чекмедже, съм извадил дебел дневник. Но както го разлиствах и него, изпаднал в почти пълен унес, обзет от леден страх, но неспособен да му се противопоставя, осъзнах, че Клокънуол описва на страниците му с едва ли не механичен в своята равномерност почерк подробностите за това, как е държал в плен Мелинда Лий Хармони: от деня, в който ѝ предложил да я закара до тях, през всичките други страници, които обръщах автоматично, до последната — на която описва как седемнайсет месеца по-късно ѝ отнема живота. Във всичките вписвания в този апотеоз на извратеността нямаше и капка угризение, ако не се брои съжалението му, че в даден момент изведнъж престанал да се владее и позволил на похотта и насилието да се слепят в едно в душата му.

И отново се чух как казвам:

— Жалко, че я похабих; тя можеше още дълго време да ми е полезна.

И пак, без нищо да си спомням, бях оставил дневника и извадил от бюрото друга тетрадка, от много по-скорошно време, с изрезки от издавания от учениците вестник в прогимназията, която и Амалия беше посещавала — училището, в което Рупърт Клокънуол беше преподавател по английски. А самите изрезки представляваха написани от нея специално за вестника стихове и разказчета. Освен всичко друго, Клокънуол беше успял да се сдобие и с нейни снимки от завършването на седми, осми и девети клас. На тях се виждаше и верижката със сребърния кръст, който тя тогава носеше, но след това беше престанала. Имаше и други снимки, от фотоапарат с телеобектив: по-младата тогава Амалия седи на предната веранда или стои в задния двор, или отива и се връща от гаража, където като мен намираще спокойствие. Клокънуол явно беше престанал да поддържа тетрадката, когато Амалия станала на петнайсет; но когато стигнах до останалите

празни последни страници, се чух как произнесох — съвсем неволно и неусетно за мен:

— Сладко парче, но в прекалена близост до дома ми. Излишно голям риск. Не посмях. Не посмях. А трябваше.

И отново липса на какъвто и да било спомен: станал съм от бюрото, излязъл съм от спалнята и съм слязъл по предното стълбище. Усетих се чак след като се бях озовал в кухнята, стиснал в ръката си нож за месо.

Направих опит да го захвърля на пода, но се оказа, че всъщност го стискам още по-силно. Може и да съм се ужасил от мисълта, че ще изляза от тази къща и ще се прибера у дома с някаква немислима цел, но и това не помня. Като насън прекосих кухнята, отворих намиращата се пред мен вътрешна врата, запалих осветлението в мазето и се спуснах по стръмните стъпала към тази преизподня.

Озовал се в помещение без нито един прозорец, изцяло вкопано в земята, с иззидани от блокчета стени и пръстен под, съзрях дървена масичка с два стола, но и етажерка с четива за дванайсетгодишно, каращо тринайсетата си година момиче — истории с коне, романтика и приключения. А на пода лежеше мръсен, плесенясал матрак, над който, сред бетоновите блокчета на стената, беше зазидана халка, от която висеше верига с окови.

Стоях, полюлявайки се, в ъгъла до пещта, вперил поглед в отъпканата пръст на пода, по която с времето се бяха наслоили пофини и от солта бляскави бели и жълтеникави кристали, а образуваните от тях шарки напомняха смътно за използваните във вудуто ритуални диаграми веве. Клокънуол избра този момент, за да сподели с мен собствените си видения — спомени — за това, как погребал убитото момиче в дълбок изкоп с негасена вар, за да ускори разлагането на трупа и да прикрие вонята. Във въображението ми изплува образът му: как отъпква слой пръст върху ворта; как плаче, докато работи — но плаче не заради момичето, а затова че се е лишил от своята играчка. След всичките прекарани в гроба години Мелинда беше престанала да излъчва каквато и да било гадна миризма.

Отлепах очи от пода и се втренчих в ножа, чудейки се с каква цел съм го грабнал от кухненското чекмедже.

Чух как от приземния етаж Амалия ме извика по име.

Амалия заслиза по стълбите към мазето с разтворени от ужас и неможещи да повярват очи, а стъпките ѝ отекваха глухо по дървените стъпала. Мъчила се да чете романа, но той така и не я грабнал, а от мисълта ѝ не излизал онзи глас, който преди това я викал в къщата. На здрачаване погледнала навън и забелязала, че домът на Клокънуол отново е осветен отвътре.

— Отидох до гаража — разправяше, — но теб те нямаше. По въртящата се на грамофона тава обаче веднага се сетих къде може да си отишъл. А вината за това, че си тук, е изцяло моя. Какво друго е трябвало да очаквам всъщност от навлизащо в предпубертета дванайсетгодишно момче, на което току-що съм казала да не смее да припарва тук? Добре, разбрахме, че си смел. Но давай веднага да се махаме.

Матрака, изглежда, го беше забелязала още със слизането си по стълбите, но май едва сега — чак след като видя и халката, веригата и оковите — се усети за какво в действителност става дума.

Силно се съмнявам, че дори тогава осъзна какво точно е ставало на това място. Допускам, че не беше чувала през живота си за Мелинда Хармони, отвлечена цяла година преди самата Амалия да се роди. Но като имаше предвид отвратителния интерес, проявен към нея от страна на мистър Клокънуол, изключително умната ми сестра май загря най-после, че веригата и оковите са признаци на пленничество и че мръсният матрак не е служел просто за нечия отмора. Всичката кръв се отцеди от лицето ѝ, макар че, когато пак се извърна към мен, изражението ѝ беше по-скоро озадачено, отколкото уплашено.

Плувах целият в пот и се занаяпвах отчаяно да ѝ изкрещя: „Бягай! Бягай от тук!“, но нещо не ми позволяваше да си намеря гласа.

— Малкъм? На какво си налетял тук? Какво е ставало в това мазе?

— Сладки спомени — рекох; при това ми се стори, че прозвуча като собствения ми глас, но бях убеден, че беше проговорил друг.

През цялото това време държах ножа плътно опрян в крака ми. Тя едва сега го забеляза.

— За какво ти е този нож, миличък? — Премести поглед към пешта, в по-тъмната част на мазето. — Има ли някой друг тук? В опасност ли си?

Приближих се към нея и чух как собственият ми глас обяви:

— Ако първо теб те бях видял, никога нямаше да се занимавам с онова, другото момиче.

Очите ѝ още по-силно се облешиха и тя отстъпи назад.

Вратата на горния край на стълбището се захлопна. И осъзнах моментално, че ако тя успее да се качи дотам преди мен, щеше да установи, че е и заключена.

Пред мен стоеше любимата ми, най-обичана сестра, която не излезе от стаята ми, когато на осемгодишна възраст ме поваля грипът, от който насмалко да умра. Сестричката ми, чието свирене на кларинета ме беше вдъхновило да открия и в себе си музиката и да се посветя на саксофона, който много бързо се превърна в ключа към моя идентитет. Обичах я повече от всеки друг, повече, отколкото който и да било друг ми беше позволил да го обичам, и ако беше писано да я убия под влиянието на нечий пагубен дух, най-добре щеше да е и със себе си да свърша.

Поначало аз бях този, който живееше със залитания и спъвания, без грам грациозност в движенията си, но в конкретния случай погрешната стъпка направи самата Амалия: залитна назад и се тръшна върху третото стъпало, а аз в този момент вдигнах високо ножа. И съзрях в арктическите дълбини на зелените ѝ очи леден страх, внезапен ужас.

Ножът стигна до горната си мъртва точка, а аз забелязах около шията ѝ онзи сребърен кръст, който не си беше слагала от дните ѝ в прогимназията. Подозирам, че си го беше окачила, преди да излезе от дома, сякаш е знаела, че няма да ме заvari в гаража и ще ѝ се наложи пак да влезе в това омразно място.

Ножът засвистя надолу, а на мен ми мина през ума, че кръста на сребърна верижка тя си го беше купила, докато беше още тринайсетгодишна, и е започнала да го носи след първия случай, в който е усетила, че Рупърт Клокънуол я зяпа неотлъчно — в деня, в който е работела върху заданието по изобразително изкуство в задния

ни двор. Сигурно е искала да отблъсне с негова помощ злото, да се почувства защитена в този наш свят, в който заплахите дебнат постоянно над всички ни.

Така че ножът продължи надолу, но с по-малък замах, отколкото Клокънуол би желал, и към съвсем различна цел от онази, която той му беше отредил. Със забиването му в бедрото ми аз изкрещях и крясъкът ми прогони духа му.

Писък се разнесе между стените на мазето — но не идеше нито от мен, нито от Амалия; и в това помещение без прозорци, което не предлагаше източник и на най-слаб полъх, изведнъж нахлу могъщ вятър — ледовит, смразяващ в тази лятна нощ, завихри се из цялото мазе, завъртя прахоляк, примесен с бележещите гроба меки бели и жълти кристали, въплътил в себе си всичката нечовешка ненавист.

Изскубнах ножа от бедрото ми, запокитих го на земята и се свлякох на коляно; затиснах с длан кървящата рана, но все още не усещах болка.

Амалия рипна на нозе, но вятърът, сдобил се сякаш със силата на стенобитен таран, я блъсна тъй мощно, че скъса ластика на конската ѝ опашка, а русите ѝ къдрици се изправиха, все едно тя беше свещ, а кичурите — пламъци. Очаквах вихрушката да я вдигне от пода, тъй като медальонът ѝ се издигна право нагоре, доколкото му позволяваше верижката, която всеки миг щеше да се скъса и той да полети нанякъде. Тя обаче го затисна с длан към врата си.

И тогава чух наново същия онзи звук, който предишната нощ ме беше събудил и примабил към прозореца ми, полагайки началото на всичко, което ви описвам — шумът на стържещо по стомана стоманено острие. То пак се чу трикратно, но този път не напомняше на вадена от ножницата сабя, а на стържеща по прага отваряща се огромна метална врата. А виещият вятър като да изчезна през невидимата врата и в мазето пак настъпи тишина, покой и прахта взе да се сипе по пода.

А Амалия — толкова издръжлива, колкото и силна във всякакви обстоятелства — толкова силна, колкото и умна, коленичи до мен и без да се вайка по повод на видяното, просто констатира:

— Дай да видя раната на крака ти.

Кръвта беше текла между пръстите ми, обагрила беше крачола и беше успяла вече да опръска и пода, но когато махнах ръка от раната, установих, че панталонът ми изобщо не е срязан. Огледах в почуда

дланта си и не видях по нея никаква кръв. И платът не беше прогизнал, и на пода нямаше нито капчица. И ножът блестеше така, сякаш някой току-що го беше измил.

Изправих се в същото цветущо здраве, с което бях влязъл в тази къща. И Амалия се изправи, срещна погледа ми, но и двамата не можахме нищо да кажем. Тя ме прегърна, притиснах се и аз към нея и след време се качихме по стълбите в кухнята.

Минахме из цялата притихнала къща, изгасихме всички лампи, които бях оставил да светят. Преди да си тръгнем, ѝ показах тетрадката с изрезките за Мелинда Лий Хармони, дневника и другата тетрадка, в която с тиксо бяха залепени прогимназиалните снимки на самата Амалия.

Продължавахме да не обелваме нито дума. Не изпитвахме нужда да изразим словесно онова, което току-що бяхме изживели, тъй като възприемахме смисъла му със сърцата си.

Затворихме вратата и заслизахме по стъпалата от верандата. Докато пресичахме задния двор на Клокънуол, нощта изтри и последните пурпурни багри от небосвода.

А като стигнахме до задната порта, Амалия отбеляза:

— Музиката на Глен Милър така и не успя да успокои нервите ти.

— Трябваше да си пусна някой албум на Гай Ломбардо — отвърнах.

Нямахме вече никакво желание да влизаме в онази къща. Нито да обсъждаме преживяното там или да ни разпитват по въпроса.

Сестра ми се добра до пишеща машина в една от читателските зали на местната обществена библиотека и състави на нея сравнително подробно писмо до полицията, в което им описваше какво ще заварят в дома на Клокънуол. Старателно изтри всякакви отпечатьци от пръсти по листовете и плика и чак тогава го пусна в поща, която се намиреше на дванайсет преки от нашата къща.

Полицаяте, изглежда, първо възприели писмото като измислица, но нямало как да не извършат проверка. По случая се вдигна голям шум в продължение на цяла седмица — немалък срок през онази година, в която вестниците бяха пълни с репортажи от Виетнам и расовите вълнения в американските градове.

Но тъй като бяха намерили и тетрадката с изрезките за Амалия, полицаите я разпитаха и нея, при което тя им разправи как мистър Клокънуол ѝ бил изкарал акъла на два пъти, когато била на тринайсет години. Но не обели и дума за нашето приключение. Сигурно понеже тя поначало никога не лъжеше и имаше съвсем убедителен вид, те така и не се сетиха да я попитат дали не е влизала напоследък в къщата с убийството и дали случайно не е авторът на писмото. Но в никакъв случай не бих казал, че полицаите се отнесоха безгрижно или некомпетентно към разследването; по-склонен съм да вярвам, че благодарение на доброто ѝ сърце и чистата ѝ душа Амалия е била под закрилата на някаква висша сила, която бди над всички ни и е искала да ѝ спести вниманието на сензационната журналистика.

Никога повече не отворихме и дума за тези събития. Нямаше какво повече да си кажем за тях, тъй като всичко ни беше ясно и приключено веднъж завинаги. Това обаче не пречеше на сестра ми от време на време да ме прегърне и стиска дълго в обятията си; и макар да нямаше видима причина за тези прегръдки, и двамата си знаехме за какво става дума.

Както вече споменах, всичко това стана през лятото, през което се запознах с Джоуна Кърк, който ми стана най-добрият приятел в живота и който обичаше Амалия така, сякаш тя беше и негова сестра. Той я описва много хубаво в книгата си „Градът“. През следващите месеци ни се случиха много повече събития, отколкото можехме да си представим и при най-силни напъни на въображението ни. И естеството им беше коренно различно от онова, което ви описах тук: съдържаха много по-невероятни и приятни случки, без зли духове, но и с много по-страшни неща.

Къщата на Клокънуол трябваше да изчака сума ти години, докато ѝ намериха купувач, който в крайна сметка я разруши и с разрешение на градските власти я превърна в минипарк с фонтан, в който да се къпят птичките, и с пейки за хората, които искат да ги гледат и да си почиват от трудовия си ден. А върху гранитния фундамент на фонтана е монтирана плочка, на която е упоменато само името на Мелинда Лий Хармони, в смисъл че тя всъщност не е загинала на това място, а е вечно жива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.